

I. E. Laumenskaitė: APIE ATLEIDIMĄ IR NEATLEIDIMĄ

Pagrindinė „bacila“, neleidžianti gyvenimo žaizdoms užgyti, – tai neatleidimas tiems, kurie mums vienaip ar kitaip nusikalto: apgavo, šmeižė, išdavė, išnaudojo ar tiesiog labai apvylė. Jei girdėjote maldą „Tėve mūsų“ rusų kalba, gal pastebėjote jog ten sakoma: atleisk mums mūsų skolas, kaip ir mes atleidžiame savo skolininkams. Ir lietuviškai, kai būdavo teiraujamosi apie skolą, kartais žmonės klausdavo: „Kiek aš tau kaltas?“

Jei kaltę kitam žmogui suvokiame ne vien kaip nusikaltimą, už kurį yra baudžiama, bet matome plačiau, tuomet suprantame kodėl kasdienėje maldoje „Tėve mūsų“ mes prašome ne vien duonos, kaip to kas žmogų maitina, bet ir atleidimo.

Jei Dievas mums iš tikro atleistų tik taip kaip mes atleidžiame savo kaltininkams, mums baigtųsi kaip tam tarnui, nepasigailėjusiam draugo, kuris jam buvo skolingas tik šimtą denarų (sakytume dviejų-trijų mėnesių uždarbio minimumą), kai tuo tarpu jis pats karaliui skolingas tiek, kad vargu ar atlygintų dirbdamas kartu su šeima visą gyvenimą, dar pridėdant ir visą nuosavybę. (Mt 18, 23-33) Dešimt tūkstančių talentų yra pasakiška suma... Kyla klausimas, kodėl ta tarno skola tokia didelė? Todėl kad jis, kaip ko gero ir mes esame lyg tie ožiai, minimi Evangelijoje pagal Matą (Mt 25, 3-46), kuriuos sugrįžęs Žmogaus Sūnus galėtų teisti, nes matydami kažką alkaną, ištroškusį, keleivį ar nuogą, ligonį ar kalinį, nežvelgėme jame atstumtojo Kristaus veido ir jam nepatarnavome. O kur dar kasdienės skolos, kai savo artimo kaip bet kurio tą dieną sutikto žmogaus mes neišgirdome, jį įžeidėme ar tiesiog jo nepaisėme? Štai iš kur tokia didelė skola Karaliui...

Kai mes prašome Dievo kaip Tėvo mums atleisti, jis visada mums atleidžia nepalyginamai daugiau, nei konkretūs žmonės mums nusikalsta. Bet jei mes nematome, kokia didžiulė mūsų skola Karaliui ir koks beribis Jo gerumas, kai Jis gailestingai mums viską dovanoja, mes nemokėsime dėkoti, džiaugtis ir būti gailestingi kitiems. Tuo kalėjimu, į kurį patenkame neatleisdami kitiems kaip tas nedorėlis tarnas, mums tampa mūsų pyktis, mūsų pačių teisumas, noras atkeršyti, mūsų uždarumas.

Jėzus, priimdamas žinomos mieste nusidėjėlės atgailą (Lk 7, 36-50), fariziejaus Simono teirujasi apie du skolininkus, vieno kurių skolos suma buvo dešimt kartų didesnė už kito skolą, klausdamas, kuris iš jų labiau mylės tą, kuris jam skolą dovanojo? Taip, mylės labiau tasai, kuriam daugiau dovanota...

Mūsų širdis atsiveria Dievui, o tuomet ir mūsų artimui, kai, atpažindami savo nuodėmingumą, priimame begalinį Dievo gailestingumą. Bet tuo pačiu Jėzus sako ir kitką: „Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo“ (Lk 7, 47). Kuo labiau mylime Dievą ir priimame savo artimą, tuo nuolankiau atpažįstame savo nuodėmingumą ir labiau atsiveriame Dievo gailestingumui. Jis vienas tegali teisti, nes Jis vienintelis mato žmogaus širdį, ir todėl yra gailestingas.

Gyvenime yra tokių skaudžių dalykų, už kuriuos mes nepajėgiame atleisti, net jei ir norime tą padaryti. Tuomet mes galime prašyti, kad pats Jėzus tam žmogui atleistų, t.y. mes atleidžiame ne savo jėgomis, bet Jėzaus vardu ir Jo Meilės galia. Todėl Jėzus klausiančiam Petriui atsako ne iki septynių kartų atleisti broliui, kai jis nusikalsta, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (plg. Mt 18,22), t.y. begalę kartų, ir ne kažkaip atleisti, bet iš tikros širdies. Tik taip atleisdami mes nepateksime į savo uždarumo, nemeilės ar nuoskaudos kalėjimą.